

Prokletá kaple

Robin † Stejskal

Prokletá kaple

Robin Stejskal

*Mé drahé Petře, která mě provází nejen
světem fantazie, ale hlavně i tím skutečným.*

Cover picture: Lubomír Stejskal
Copyright © Robin Stejskal 2019
Edition © Talent pro ART, 2020, druhé vydání
www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-7629-011-2 Prokletá kaple (PDF)
978-80-7629-012-9 Prokletá kaple (Epub)
978-80-7629-013-6 Prokletá kaple (Mobi)
978-80-7629-014-3 Prokletá kaple (AZW3)

Část první

Medovice

Kapitola první: Hospoda

1. Pohlédl na nově zrekonstruovanou fasádu. Téměř vše bylo hotové. Chybělo jen nalepit na prosklené dveře provozní dobu a mohl slavnostně otevřít. Pustil se do práce. Bylo mu čtyřicet let. Obličej měl lehce protáhlý a pleš na hlavě se mu leskla pod letním slunečním svitem. Vypadal trochu jako herec Ben Kingsley.

Vylepoval čísla, když ve skle zahlédl tvář příchozího. Škubl sebou a prudce se otočil. „Ježíši, sousede. Vy jste mě ale vyděsil,“ pronesl s úlevou.

Stál tam starší muž, kterému muselo být přes sedmdesát. Tvář měl posetou hlubokými vráskami z letitého kouření. V prstech třímал cigaretu. Popotáhl si, aniž by pronesl jediné slovo. Z očí mu číselna nenávist.

„Vítejte v hospodě U Kaple,“ řekl hospodský přátelsky. „Jsem Tomáš Rarášek,“ natáhl ruku.

Starý muž ji ignoroval. Tvář se mu pokrivila do nevraživého pohledu. „Vy jste ten novejší hospodskéj, že?“ řekl chladně.

„Ano, sousede. Což takhle pivo zdarma na uvítanou?“ donutil se Tomáš Rarášek k úsměvu.

Soused popotáhl znovu cigaretu, aniž by změnil výraz v obličejí. „Měl byste odejít, dokud je čas. Nejste tu vítán,“ zdůraznil poslední slova. Otočil se ke svému domu, dosáhl branky a obdařil Raráška letným zlověstným pohledem. Pak zmizel v domě.

Rarášek mlčky pozoroval dvorek nevlídného souseda odnaproti. Všimnul si, že celé dění sledovala postarší paní o tři domy dál. Žena svírala v ruce igelitový sáček naplněný pravděpodobně odpadky. Obdarovávala hostinského stejným nepřátelským pohledem. Na takovou vzdálenost nebyl schopen odhadnout věk. Možná si nevraživost

v její tváři pouze představoval. Byl přece jenom rozhozený z předchozího rozhovoru. Zvedl na pozdrav ruku a lehce se pousmál.

Žena ho chvíli pozorovala. Poté odvrátila zrak k víku od popelnice.

Otevřela je, vyhodila odpadky, a aniž by se ohlédla zpět, zmizela v útrobách svého domu.

Pomyslel si, že pokud je celá vesnice takhle zdvořilá, má se na co těšit.

Vylepil zbývající číslice a na vývěsní tabuli napsal bílou křídou *Nově otevřeno*.

Zamyšleně si prohlížel nápis a vzápětí dopsal další řádek: *Vítejte v hospodě U Kaple*.

2. Tomáš Rarášek se pustil do vaření. Hosty žádné neměl, nicméně otevřel teprve před třemi hodinami a byl čtvrtek, půl páté odpoledne. Lidé se v tuto dobu vrací z práce a vzhledem k tomu, že původně plánoval otevřít až zítra, neočekával žádný nával. Mohl tak volný čas využít k přípravě guláše.

Dokrájel cibuli a pustil se do porcování masa. *Pravým hospodským gulášem z hovězí klišky nikdo nepohrdne*, pomyslel si. Rozpálil dostatečně sádlo v hrnci, vložil do něj cibuli a pustil se do restování, když najednou zaslechl hluk z vedlejší místnosti. *Že by první hosté?* Snížil teplotu indukční desky na hodnotu tři a opustil kuchyň.

Nikdo zde však nebyl. Zkontroloval zahrádku, která zela rovněž prázdnotou. Nakoukl ven do uličky, ale nikoho tam neviděl. Lehce zmatený se vrátil do kuchyně, kde ho přivítalo hlasité prskání rozpáleného tuku.

Přiskočil ke sporáku, nakoukl do hrnce a zaklel. Cibule byla spálená na uhel.

Teplota zapnuté přední varné zóny hlásila maximální hodnotu. Musel omylem místo snížení teploty provést její zvýšení, i když by odpřísáhnul, že nastavil před odchodem na displeji trojku.

Seškrábal ze dna hrnce spálené zbytky do koše a dal hrnec na odmočení do dřezu. Vytáhl nový, opět nakrájel cibuli a začal znovu.

Guláš dokončil v šest hodin v okamžiku, kdy znovu zaslechl ten zvláštní zvuk. Tentokrát však přišli jeho první hosté.

„Pánové, vítám vás,“ rozzářil se Tomáš. „Prosím, usad'te se dle libosti. Co mohu nabídnout?“

Jeho první hosté byli čtyři muži. Všem muselo být hodně přes čtyřicet nebo něco málo přes padesát. Tři z nich zamířili k rohovému stolu. Poslední a zároveň nejvyšší z nich se otočil k hospodskému. Musel mít aspoň přes metr devadesát. Mohutnou postavu zvýrazňovaly vypracované svaly.

Tomáše napadlo, že v případě, kdyby se ten muž opil, neměl by proti takovému obrovi žádnou šanci. Přelomil by ho jako slabou větvičku.

„Čtyři piva,“ ukázal své robustní prsty na levé ruce s palcem schovaným v dlani. „To nejlepší, co máte na skladě. Zvládnete to?“ dodal hrubě.

„Myslím, že ano,“ snažil se udržet přátelský tón. Pouštět se do roztržky s takovou gorilou by nemuselo být moudré. Člověk nikdy neví, kdy takovým jedincům rupne v bedně nebo v tomhle případě snad v kouli (usoudil, že moc

velkou inteligencí oplývat nebude) a co následně provedou. Je lepší neprovokovat a radši snést trochu obhroublosti. Nemyslel si, že je to zbabělost.

Jen taktický tah, který může ušetřit cestu do nemocnice. Je-li konflikt banální, nestojí to za to. Za roky své praxe v provozování hostinské činnosti se už s podobnými lidmi setkal.

„To doufám,“ odvětil muž razantně. Ve tváři si zachovával nepřátelství.

„Mohu vám nabídnout něco k jídlu?“ pokračoval Tomáš stále vlídným hlasem. „Právě jsem připravil hovězí guláš a...“

„Až budeme chtít jíst, řekneme si,“ odsekl nevrle a zamířil ke svým přátelům.

Hospodský došel k výčepu a vytáhl čtyři sklenice. Všimnul si, že dva z těch podivných mužů ho pozorují stejným zlovlným pohledem jako soused odnaproti. Snažil se směřovat zrak jinam, ale bylo těžké uniknout nevraživým pohledům, jež ho obklopovaly. Doufal, že se neplánují dneska opít. Těžko by se zde dočkal pomoci. Zajímalo by ho, jestli je to místní zvyk být tak hrubý a odtažitý vůči ostatním.

Zanesl jim piva. Položil pod ně tácky a řekl: „Ať vám slouží, pánové.“

Nepoděkovali. Čekali, až se hospodský vzdálí. Přitukli si a pustili se do konverzace. Zaslechl jména dvou hostů. Obr se dle všeho jmenoval Břetislav.

Muž usazený naproti Přibyslav. Jména dalších dvou mužů nezachytil.

Piva do sebe nalévali, jako by je neochutnali celé roky. Sotva jim přinesl novou várku, už čepoval další. Doufal, že jejich peněženky budou stejně bohaté jako jejich apetit.

„Jak ti říkaj, hospodskej?“ zeptal se Břetislav po pár pivech.

Tomáš na něho rozpačitě pohlédl. Břetislav měl v sobě už pět škopků a veselá nálada se u něj nezapřela. Patrně by bylo rozumnější mu přestat nalévat, ale usoudil, že by to nemuselo skončit dobře. Čtyři podsadití poloopilí chlapi proti štíhlému čtyřicátníkovi, to je jako myš, která se rozhodla vzbudit houf spících koček. Nevěděl, jestli se chystá neškodně provokovat nebo vyvolat důvod k roztržce.

„Ptám se proto, hospodskej, protože tu asi nákej pátek pobudem,“ osvětlil mu situaci. „Rád bych věděl jméno majitele lokálu, kde budu pít.“

Napadlo ho, proč se nepodívá sám na údaje provozovatele vypsané na dveřích hospody. Odpověď byla jednoduchá. Chtěl si popovídat.

„Tomáš Rarášek,“ odvětil.

Břetislav se zasmál. „Tomáš,“ otočil se ke svým přátelům. „Slyšeli jste to, chlapi?“

Souhlasně přitakali jako poslušně vycvičení psi. Jen jim hodit kostičku za odměnu.

„Jako ten nevěřící Tomáš z Bible?“ vzhlédl zpět k Raráškovi.

„Ano, přesně ten.“ Opláchl sklenici od piva a doufal, že se spokojí s lakonickou odpovědí.

„Tak to sem zvěďavej, jak dlouho ti ta nevěřičnost vydrží,“ řekl Břetislav posměšně. „Žádný předchozí majitel se tu neohřál dýl jak rok.“

Ani se tomu nedivil. S takovou obhroublostí sousedů a hostů bude zázrak, jestli přečká první měsíc, povzdechl si. Dotočil další pivo a zanesl ho k jedinému obsazenému stolu dnešního večera.

„Mohu ještě něco nabídnout?“

„Přines nám ten tvůj vyhlášený guláš, co jsi nám nabízel,“ opáčil Břetislav.

„Hned to bude, pánové.“ Zamířil do kuchyně.

„Jsem zvědavěj, jak dlouho tu vydrží,“ řekl Přibyslav, když se dvířka od kuchyně za hospodským dovřela.

„Pivo má výborný,“ zareagoval Břetislav. „Už ani nepamatuju, kdy jsem naposledy okusil tak chutný nápoj...“

„Deset let tomu je,“ doplnil ho Přibyslav. „Deset dlouhejch let,“ dodal chmurně a napil se. „Je mi ho skoro líto. Vypadá snaživě. Neměl jsi bejt k němu tak hrubej,“ obdařil přítele káravým pohledem.

Hospodský se vrátil se čtyřmi porcemi guláše, položil je na stůl a popřál jim dobrou chuť.

„Ale že jste sakra dobrej kuchař,“ pochválil ho Přibyslav krátce po ochutnání.

„Vařit teda ale umíš,“ přisvědčil Břetislav. Stopy po rozmrzelosti a nevraživosti se nečekaně vytratily. Mluvil téměř potěšeně. „To se ti musí nechat,“ dodal.

Tomáš pocítil úlevu. Vypadalo to, že to s nimi nebude nakonec tak dramatické, jak se zprvu obával. Možná se mu nakonec podaří proniknout do srdcí vesničanů a vydobýt si dobré jméno. Koneckonců, všechno je to o přístupu k zákazníkovi, pomyslel si. Ukáže-li jim, že lpí na kvalitě a osobním přístupu, pozitivní reference se v okolí rozkřiknou.

Břetislav si vyžádal účet. Nechali slušné spropitné a na odchodu mu sdělili, že se vrátí, že byli spokojeni. Odpověděl jim, že ho těší laskavá slova

zákazníků a rád je znovu přivítá ve svém podniku.

Uklidil nádobí, počkal dvacet minut, zdali nedorazí další hosté a v deset hodin se rozhodl, že pro dnešek zavře.

3. Zamkl, ujistil se, že dveře jsou dostatečně zabezpečené a vyrazil na konec uličky k zaparkovanému autu. Popošel sotva tři kroky, když mu nosní sliznici podráždil nepříjemný pach kouře z cigarety. Ohlédl se k sousedovu domku a opět sebou škubl. Ten starý chlap tam stál tiše jako smrt. V obličeji stejný nenávidný výraz jako při prvním setkání. V prstech třímal cigaretu a beze slova popotahoval.

Tomáš ho ignoroval a pokračoval v chůzi, dokud nedosáhl zaparkovaného vozu. V průběhu cesty měl nutkání se otočit a přesvědčit, jestli ho stále pozoruje. To nutkání potlačil.

Soused opřený o plot ho sledoval, dokud mu nezmizel z dohledu. Dokouřil, odhodil nedopalek na zem a vrátil se domů. Hospodský dosáhl konce uličky, kde ho čekalo nemilé přivítání. Pneumatiky volva byly po levé straně propíchnuté a přední kapota vozu zhyzděná rýhami a černou lihovkou.

Pohlédl na napsaný vzkaz a hlavou mu probleskla myšlenka, že v tom mají prsty jeho dnešní návštěvníci. Ke konci záměrně předstírali přátelského ducha, aby se mohli vyřádit na jeho autě. Nápis hlásal velkým tiskacím písmem: VYPADNI! NIKDO TĚ TU NEVÍTÁ!

Zprvu prsty vytočil 158, ale když pokládal palec na tlačítko se symbolem sluchátka, rozmyslel se. Byl to jeho první den ve vesnici, ve které byl cizincem. Poštvat policii na obyvatele Medovic by nemuselo být rozumné rozhodnutí. V malých vesničkách lidé drží při sobě. Riziko, že ohrozí reputaci podniku, za to nestálo. Na hospodu mu poskytl úvěr a nemohl si dovolit o ni přijít. Investoval do ní příliš velké úsilí a veškeré úspory, které by jediným chybným rozhodnutím mohly přijít nazmar.

Místo toho vytočil odtahovou službu. V těch pár vteřinách, kdy vyčkával na spojení, zaslechl v křoví šelest. Popošel pár kroků, mobil stále vyzváněl.

Zvedl se vítr, který zatřepotal jehličím, ale nic neodkryl. Přistoupil blíž.

„Odtahová služba, Denis Pátera. Jak vám mohu pomoci?“ ozval se ospalý hlas.

Raráškovi přišlo, že zahlédl noční stín ztrácející se v dáli mezi smrky. Stín, který jako by nikomu nepatřil, a přesto tam byl. Zamrazilo ho z toho.

„Slyšíme se?“

„Promiňte, dobrý večer, u telefonu Rarášek. Potřeboval bych odtáhnout vůz.“

„Osobní?“ zeptal se Pátera unaveně.

„Ano.“

Pátera hlasitě zívá. „Omlouvám se, poslední dny jsem toho moc nenaspal.“

Můžete udat polohu?“

„Medovice. Naproti dětskému hřišti.“

„Jak jste to říkal?“ odvětil Pátera už živým, probuzeným hlasem.

„Medovice,“ zopakoval Rarášek klidně. „Je v tom problém?“

„Ne, pane,“ řekl poněkud zaskočeně. „Já jen, že... Jak jste se vůbec dostal do toho zapadákov?“

„Vlastním zde hospodu.“

Pátera se odmlčel.

„Jste tam, pane Pátero?“

„Ano, promiňte. Za dvacet minut jsem u vás,“ pronesl lehce nervózně a zavěsil.

Rarášek se opřel o kapotu auta a netrpělivě vyčkával odtahovou službu. Po dvaceti třech minutách čekání byl už přesvědčen, že nedorazí. Skutečně si povšiml zaváhání v intonaci hlasu, když mu sdělil název obce? Nebo to jen způsobovala ospalost pracujícího muže?

Z hloubání ho vyrušil příjíždějící vůz. Pátera konečně dorazil. Vystoupil z auta a věnoval Raráškovi nejistý pohled. Představil se, ale myšlenkami se nacházel jinde. Neustále se otáčel za sebe jako dítě, které prochází temným lesem a každou chvílí očekává, odkud na něho skočí příšera.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Rarášek, když Pátera zaháknul vůz.

„Cože?“ škubl sebou úlekem.

„Jste krapet nervózní.“

„Nelíbí se mi to tady, pane Rarášek. Cožpak to necítíte?“

„A co bych měl cítit?“ opáčil překvapeně.

Pátera si povzdechl, ale neodpověděl.

„Snad byste se nebál duchů?“ zeptal se Rarášek s lehkým sarkasmem.

„Někdy je dobré poslouchat instinkty,“ odvětil Pátera. „A ty mi říkáš, že se tu drží zlo. Cožpak jste neslyšel, co se zde stalo?“

„Nezkoumal jsem historii obce,“ připustil nový hostinský.

„Stala se tu vražda.“ Ohlédl se, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje.

„Ta se stává v dnešním světě každý den. To bych musel...“

„Tahle byla jiná,“ přerušil ho Pátera a ostražitě se rozhlédl okolo. „Měli bychom jet. Odvezu vás do Brna a zítra si můžete auto vyzvednout. Nelíbí se mi to tady,“ dodal ustaraně.

4. Kolem osmé hodiny ranní mu volal muž. Představil se jako Komárek z autoopravny a sdělil mu, že jeho volvo je připravené k

vyzvednutí. Podle mladého hlasu mu Tomáš tipoval kolem dvaceti. Poděkoval a řekl mu, že si auto vyzvedne kolem dvanácté hodiny.

„To mám polední pauzu, pane Rarášek. Nestihl byste to dříve?“

„Aha,“ zamyslel se.

„Počkám na vás do půl jedné, stihnete to?“ protrhl Komárek chvilkové ticho.

„Ve dvanáct budu u vás, pane Komárku. Děkuji vám.“

„Není za co.“ Zavěsil.

Stihl to o deset minut dříve. Z dílny vyběhl muž v modrých montérkách.

Zpod začmouzené tváře se mu stále rýsovaly mladistvé rysy. Jak se domníval při telefonování, více jak dvacet let mu nebylo.

„Rád vás poznávám, pane Rarášek,“ natáhl ruku a Rarášek mu s ní potřásl.

„Vaše auto je připravené,“ ukázal na zaparkované volvo o pár metrů dál.

„Jen vás zdržím otravným papírováním a můžete vyrazit.“

„Jistě,“ přitakal Tomáš a zblízka si prohlédl opravený vůz. Automechanik odvedl výbornou práci, stopy po vzkazu se zcela vytratily. Dokonce i profesionálně opravil odřený lak na kapotě.

„Měl jste zavolat policajty. Třeba by je chytili,“ řekl váhavým tónem.

„Bylo to odlehlé parkoviště,“ zalhal. „Můžu být rád, že se nerozhodli prozkoumat vnitřek vozu.“

„To máte pravdu, pane Rarášek,“ opáčil, jako by mluvil z vlastní zkušenosti. „Odehlá parkoviště jsou nejhorší. Žádní svědci. Jen pubertální výrostci, co nemaj nic lepšího na práci, než ničit majetek slušným občanům.“

Vyplnili potřebné protokoly o opravení a převzetí vozidla. K úhradě přidal dýško, které mladík s vděkem přijal.

„Příště se raději takovým místům vyhněte, pane Rarášek, jestli máte svoje auto rád.“

„Pokusím se,“ usmál se. „Děkuji vám.“

„Nemáte za co. Je to moje práce. Kdybyste něco v budoucnu potřeboval, víte, kde mě najdete,“ natáhl ruku na rozloučenou.

5. Rozhodl se, že auto nechá dneska pro jistotu doma a na cestu do Medovic použije autobus. Celou jízdu protápal v myšlenkách. Pevně věřil, že hospoda bude vydělávat i navzdory počátečním komplikacím a nebude muset řešit, kde vzít peníze na splátky úvěru.

S každou další zastávkou řídly řady v autobusu a zmocňovala se ho nevysvětlitelná tíseň.

„Konečná,“ ozval se řidič. „Budete vystupovat, nebo jedete zpátky?“

Rarášek se probral z myšlenek a rozhlédl se kolem sebe. Autobus byl až na řidiče zcela prázdný. Dorazil do Medovic. „Promiňte,“ řekl. „Dejte mi chvilinku.“ Popadl cestovní tašku, ve které nesl drobné zásoby do kuchyně a zamířil uličkou k řidiči. Všiml si, že nervózně poklepává prsty na volant a pozoruje na hodinkách ubíhající vteřinovou ručičku.

„Na shledanou,“ rozloučil se Rarášek. Zdálo se, že ho řidič ani nevnímá.

Sestoupil schůdky a sotva jeho noha opustila práh dveří, tak se zavřely.

Autobus se rozjel a na kruhovém objezdu se otočil a jel zpátky nad rámec povolené rychlosti. Prosvištěl kolem Tomáše v tak těsné blízkosti, až ho šlehl vítr do tváří. A rychlost autobusu se stále zvyšovala.

Rarášek zůstal na zastávce sám. Chvilí mlčky pozoroval prázdné okolí a pak vyrazil k místu, kde včera parkoval. Všimnul si na protější straně chlapce, který si hrál s míčem na dětském fotbalovém hřišti. Napadlo ho, že mohl zahlédnout vandaly, kteří si zařádili na jeho autě. Zamířil k němu.

Chlapec ho zpozoroval a přestal si hrát. Uchopil míč do ruky a vyčkával.

Hospodský nechtěl chlapce vystrašit, proto se zastavil na okraji hřiště. Zeptal se ho, jak se jmenuje. Hoch, nemohlo mu být více jak devět, spíš osm, neodpověděl.

Zvědavě si hospodského prohlížel a míč si přitiskl k hrudi, jako kdyby se bál, že mu ho chce vzít.

Tomáš si toho všimnul a včas zareagoval. „Promiň, kluku, nechtěl jsem tě vyděsit. Jsem tu nový. Otevřel jsem si hospodu u kapličky.“

Chlapec natáhl ruku směrem k hospodě. Tvář měl nezvykle bledou vzhledem k teplým letním měsícům. Druhou rukou stále svíral balón

přitisknutý k hrudi.

„Ano,“ přisvědčil hospodský. „Přesně tam.“

Chlapec stáhl ruku. Raráškovi připadalo, aniž by proto měl logické vysvětlení, že ty oči patří stoletému staříkovi a ne osmiletému chlapci.

Odvrátil na okamžik od něho zrak, a když mu opět pohlédl do očí, viděl

v nich znovu dětský lesk, doprovázený strachem.

„Chlapče, neviděl jsi tu včera někoho se potloukat kolem mého auta?“

Kluk poslouchal, ale mlčel. Prohlížel si ho.

„Takový červený sportovní sedan.“

V dětské tváři se objevil smutný úsměv. Strach nezmizel.

Neodpověděl. Otočil se zády a zamířil k druhému konci hřiště.

Nenásledoval ho. Už tak ho dost vyděsil, víc než měl v úmyslu. Napadlo ho, že učinil správně, že se s ním nebavil. Děti musí být opatrné, zvláště v tomhle zlém světě. Opustil hřiště a pokračoval k hospodě.

Nepřekvapilo ho, když spatřil starého souseda na dvorku v obvyklé póze s cigaretou v ruce. Napadlo ho, že pokud ho nezabije nevraživost, učiní tak brzo cigarety. Plíce přece nejsou stavěné na permanentní inhalování dehtu a nikotinu. Dříve či později se rozpadnou. Přál si, i když si později vyčítal takovou zlovůli, aby to bylo co nejdříve. Ostatně nedělal nic jiného, než že se tvářil nepřátelsky.

Nevšímal si ho. Odemkl dveře a nechal je otevřené. Slunce příjemně hřálo, a tak chtěl pustit trochu čerstvého vzduchu do útrob hospody. A hlavně se chtěl zbavit nepříjemného pachu hniloby, co z ní vycházel. Už včera ji nepatrně cítil, ale pak se rozplynula a přestal tomu věnovat pozornost.

Překvapilo ho, že se tu vůbec nějaký odér vyskytuje, neboť provedl řádnou rekonstrukci a vše působilo nově. Při prodeji totiž vyrozuměl, že předchozí majitel si moc na hygienu nepotrpěl.

Byl zvyklý na ledasco během své dvacetileté praxe hostinského.

Provozovatelé hospod často nepřikládají hygieně v odlehlých dědinách význam, ale to, v jakém stavu viděl nemovitost před rekonstrukcí, by zvedlo žaludek nejednomu zákazníkovi. Na druhou stranu od posledního otevření uplynulo nejméně deset let a hospoda od té doby ležela ladem. Zalitoval, že se nezajímal více o minulost

předchozího majitele. Spokojil se s tvrzením, že se dostal do finančních problémů a velkou roli v tom hrál alkohol. Začínal o tom pochybovat.

Pustil se raději do přípravy zahrádky. Včera ji ještě neotevíral, ale dneska by mohla najít pro hosty využití. Pokud tedy nějakí přijdou.

Přehazoval přes stůl ubrus, když ho vyrušil nepříjemný pach cigarety.

Vzhlédl k uličce a spatřil souseda oblečeného pouze v trenýrkách. Odporný to pohled na vrásčité tělo starého muže.

„Co po mně chcete, sousede?“ vykřikl zlostně.

„Myslíte si, že tu vydržíte?“ zeptal se bez patosu. „Vesničané vás tu nechtějí,“ dodal.

„To vy jste mi včera propíchl pneumatiky?“ zeptal se Tomáš s jistotou vyšetřovatele, který právě přišel na usvědčující důkaz.

Soused se zasmál. Byl to smích opovržení spojený s nechutí. „Na to jsem příliš starý. Klouby už neslouží jako dříve. Však to poznáte sám v mém věku.“ Popotáhl si.

Vinu odmítal, ale věděl o tom incidentu, takže musel něco zapírat nebo v tom být dokonce zapletený.

„To mě opravdu mrzí,“ odvětil hospodský netečně.

Soused se znovu zasmál, tentokrát pobaveně. „Vím, že si o mně myslíte, že jsem jen starej nevrlej dědek, co nemá nic lepšího na práci, než čekat na smrt v důchodu. A možná máte pravdu. Jedno vám však povím. Měl byste odsud zmizet, dokud je čas. Pak už to nebude možné. Nepustí vás.“

„Co tím myslíte? Nepustí kdo?“

„Hospoda.“ Opět si popotáhl. „Nejste jediný, kdo se tady snažil rozjet byznys v tomhle oboru. Za ty roky se tu vystřídaly spousty majitelů. Někteří skončili špatně a někteří mnohem hůř,“ pokračoval chladně. „Zjišťoval jste si, co se stalo předchozímu majiteli?“ pohlédl hospodskému vyzývavě do očí.

„Řekli mi, že se dostal do finančních problémů.“

„To že vám řekli?“ Soused se pobaveně zasmál. „Asi to říkají každému. Je to logické,“ zamyslel se. „Jinak by tu hospodu nikdy neprodali. Těžko by našli dostatečného blbce, který by se rozhodl dobrovolně přistoupit k této ďábelské smlouvě. Věřte mi, mluvím z vlastní zkušenosti.“ Pohlédl na filtr, který mu zbyl v ruce. „Přeju pěkně

den, sousede.“ Otočil se a vrátil se zpět domů. Ten den ho už Tomáš neviděl.

6. Občané Medovic se začali scházet v místní hospodě okolo páté hodiny odpolední. Zachovávali si stejné kamenné výrazy jako ostatní vesničané, se kterými měl zatím Tomáš tu čest se setkat. Při zdvořilém přivítání hostů se hospodský občas dočkal nesrozumitelného zabrblání připomínajícího pozdrav, ale většina ho jen obdařila chladným letným pohledem a zamířila rovnou ke stolu.

Napadlo ho, že to musí být místní pandemie. Trvalá mrzutost, která se šíří vzduchem. Nevěděl, jestli skutečně taková porucha existuje, ale kdyby za ním přišel doktor a řekl by mu o tomhle syndromu, uvěřil by mu.

Většina jeho zákazníků byli muži, sem tam osamocený pár.

Nepřekvapovalo ho to. Den, kdy budou do hospody chodit muži a ženy ve stejném poměru, jen tak brzo nenastane. Kdo ví, jestli vůbec někdy.

Obsluhu zvládal s nasazeným elánem neobvykle hbitě. Hostům hádal okolo padesáti let. Některým tipoval přes sedmdesát. Žádní mladí lidé. Mělo to své výhody. Navzdory své mrzutosti se drželi své míry a nikdo se neopíjel.

Vyprodal dokonce guláš a pro ty, na které se nedostalo, připravil topinky s masovou směsí a nakládaný hermelín.

Tržby budou dnes vysoké. Na to si stěžovat nemohl. Jenže byl pátek.

Konec pracovního týdne, kdy se lidé scházejí, aby si odpočinuli a pohovořili o pracovních a osobních zážitcích.

První hosté začali odcházet až okolo desáté a v jedenáct hodin zela hospoda téměř prázdnotou. O půl hodiny později, když zavíral, se sem znovu vtíral nepříjemný pach hniloby. Neměl čas zjišťovat příčinu, neboť potřeboval stihnout poslední večerní spoj, který přes Medovice v pátek projížděl. Zítra bude muset použít auto. Snad to přežije bez úhony. Zamrzelo ho, že dnes neviděl včerejší čtveřici mužů. Myšlenka, že to byli oni, kdo mu poničili auto, se mu teď zdála reálnější.

Když míjel dětské hřiště, zaslechl slabý zvuk podobný tomu, jaký vydával míč, se kterým si odpoledne hrál chlapec. Zastavil se, aby zbystril sluch a zamžoural do potměného hřiště. Hluk ustal, nikoho

nezahlédl. Vyvrátil myšlenku, že by to mohl být on. Rodiče by vlastnímu dítěti nedovolili potulovat se v půlnočních hodinách po hřišti. Přisuzoval ten zvuk zatoulanému psovi či kočce. Neměl čas ani důvod to prověřovat. Doběhl autobus a pohlédl na známou tvář řidiče. Byl bledší než ráno. Pravděpodobně na něho lezla nějaká viróza.

„Jste v pořádku?“ zeptal se starostlivě Rarášek.

„Nejspíš si brzy požádám o přeložení,“ zamumlal. „Asi to bude tím vzduchem. Nedělá mi dobře,“ dodal.

„Alergie?“

„Nejspíš,“ zavřel dveře a rozjel se.

Rarášek soucitně přikývl. Usadil se v prázdném autobusu.

7. Svě červené volvo zaparkoval jako obvykle naproti dětskému hřišti. Upřel pohled k chlapci, kterého potkával v posledních dnech. Opět si hrál s fotbalovým míčem. Napadlo ho, že je zvláštní, jak si hraje sám. Dokonce

prolézačky vedle hřiště zely prázdnotou. Jenom ten kluk pobýval na čerstvém vzduchu. Vždycky si myslel, že rodiče na venkově vyhání své ratolesti za pěkného počasí ven, aby se nadýchaly trochu čerstvého vzduchu a netrávily mládí jen u počítače a televize, ale tady takový zvyk zřejmě neplatil. Možná že dnešní děti už ven nechodí.

Z myšlenek ho vytrhl upjatý pohled chlapce, který si uvědomil, že byl zpozorován. Zvedl chlapci na pozdrav ruku a lehce se pousmál. Chlapec ostýchavě také zvedl ruku, ale zachovával si nesmělý, až lehce vystrašený výraz.

Rarášek stáhl ruku dolů a pokračoval směrem k hospodě. Cestou spatřil na dvorku ženu, již viděl před dvěma dny vynášet smetí do popelnice. Zblízka vypadala velmi staře a její nevraživý pohled zvýrazňoval už tak vystouplé vrásky. Připadala mu tak nejméně o deset let starší, než ve skutečnosti byla.

Pokusil se navázat sousedské vztahy, ale dočkal se pouze opovržlivého pohledu, říkajícího: *Hled' si svého a já si taky budu hledět svého.*

Starý soused odnaproti opět vdechoval karcinogenní zplodiny. Nálada se mu nezlepšila. Pořád to byl stejný, starý, nevrlý dědek, pomyslel si. Přesto ho pozdravil.

Soused vytáhl z úst cigaretu a cosi nesrozumitelného zabrblal. Netušil, jestli tím chtěl vyjádřit pozdrav nebo pohrdání, nicméně dočkal se aspoň nějaké reakce, když už nic. Což mohl brát jako pokrok.

Dnešní první návštěvníci, kteří se objevili na prahu dveří hospody, v něm vyvolali rozporuplné pocity. Mísila se v něm úleva skloubená s nejistotou.

Muž, který vstoupil dovnitř jako první, byl ten samý muž, který si z něho tropil legraci při slavnostním otevření podniku. Přes metr devadesát vysoký podsaditý obr následovaný třemi přáteli. Něco se na něm však změnilo.

Nepřátelský pohled zmizel. Nahradil ho výraz dítěte, které provedlo klukovinu a nyní se strachem očekává trest; rákosku nebo domácí vězení.

„Pane Rarášek,“ spustil krapet nejistě. Tvář měl pobledlou. „Myslím, že vám dlužím omluvu,“ pokračoval. „Choval jsem se k vám hrubě.“

Hospodský na něho překvapeně pohlédl. Překvapení vzápětí vystřídal přátelský výraz. „Nic se nestalo,“ mávl rukou. „Měl jste špatný den a to se někdy stává, nemám pravdu, pane...“ zarazil se.

„Břetislav,“ doplnil ho. „Nevadí ti tykání,“ zeptal se trochu provinile z předešlého setkání, kdy mu tykal, jako by mluvil s bezvýznamným podřízeným.

„Vůbec ne,“ natáhl ruku. „Tomáš.“

Na svoji výšku měl i patřičnou sílu. Břetislav, jak se hospodský domníval, musel být z nich nejmladší, přesto mu muselo táhnout k padesátce. Později se dozvěděl, že je o dva roky mladší, takže jeho odhad byl téměř přesný. Jeho přítel za ním, na pohled o něco starší než Břetislav, se představil jako Přibyslav. Vlasy měl prořídle nastupujícím stářím a objevovaly se v nich první stopy šedin.

Zbylí dva muži se mu nepředstavili. Lehce se pousmáli na pozdrav a zamířili k rohovému stolu jako minule. Přibyslav je následoval. Při chůzi vztyčil čtyři prsty. Tomáš přikývl.

Břetislav počkal, až se jeho přátelé usadí. Tichým hlasem, jako by se jednalo o citlivou záležitost, promluvil k hospodskému, který právě čepoval pivo.

„Asi tě napadlo, že jsme ti ty pneumatiky rozřízli my,“ začal.

Tomáš projevilo jisté známky rozhození, ale snažil se je směřovat k přetékáající pění přes okraj sklenice.

„Když jsme se tu včera neukázali,“ pokračoval stále tichým hlasem Břetislav, „pravděpodobně tě to v tom i utvrdilo.“

„To mě nenapadlo,“ zalhal, ale vzápětí si všimnul jeho skeptičnosti ve tváři, takže oba věděli, že to byla zdvořilostní lež. Napadlo ho, jak je možné, že všichni vědí o tom incidentu. Nejspíš to bude tím, že v malé vesničce se drby šíří rychle a takové věci se neututlají, ujišťoval se. Nic jiného v tom být nemohlo. Pořád to mohli být pubertáci, co se chtěli pobavit na úkor cizince.

Dočepoval druhé pivo a dychtivě pohlédl na Břetislava, jestli disponuje konkrétními informacemi.

„Ujišťuji tě, Tomáši, že my jsme to nebyli. To ti přísahám,“ pronesl znepokojivě.

„Věřím ti.“ A byla to pravda. Všiml si toho i Břetislav, protože se mu ve tváři zračila úleva.

„Jsi dobrej chlap,“ odvětil Břetislav upřímně. „Udělal správně, že jsi nevolal policajty. Lidi nemaj rádi, když tu čmuchaj. Naše vesnice se ještě nevzpamatovala z...“ zarazil se. „Měli jsme krušné časy a zdá se, že se následků jen tak nezbavíme. Není rozumný otvírat si v tomhle místě hospodu, ale třeba budeš mít větší štěstí.“ Vrátil se bez vysvětlení ke svým přátelům.

Z výrazu poznal, že o tom mluvit nechce a nemělo smysl z něho páčit informace násilím. Mohl by tak ztratit důvěru, kterou pomalu získával, a to si

nemohl dovolit.

Dočepoval poslední pivo. Uvědomil si, že podobné varování, i když v tvrdším podání, slyšel od starého souseda. Dosud netušil, jak se jmenuje.

Napadlo ho, že Břetislav myslel předchozí majitele, kteří neuspěli v hostinské činnosti, jak mu sděloval soused. Otvírat si hospodu v malé dědině, která má něco přes čtyři sta obyvatel, může skýtat riziko zkrachování, ale začínal si myslet, že v tom bude něco jiného. Něco temnějšího. Cítil to nejen z místních lidí, ale i ze samotné hospody.

Přinesl piva k rohovému stolu. „Tady to máte, jak jste si přáli.“

Tentokrát se dočkal poděkování. „Pánové, znáte toho starého muže naproti?“ ukázal Tomáš prstem směrem ven k domu souseda.

„Myslíte Půtu?“ zeptal se opatrně Přibyslav, jako kdyby seděl vedle něho.

„Neznám jeho jméno,“ opáčil. „Na zvonku ho nemá, ale asi ano. V ruce neustále svírá cigaretu a má podivný styl chování.“ Jako většina lidí zde, pomyslel si. Jenže on byl z nich nejděsivější. Nahlas to však neřekl.

„Ano, Půta,“ přitakal Břetislav. Hlas mu zněl, jako by mluvil o nějakém mocném čarodějovi.

Přibyslav pohlédl k Břetislavovi, jako když dítě žádá o svolení odskočit si na záchod. Břetislav mlčky přikývl.

„Pane Rarášek,“ začal Přibyslav,“ radím vám, nepřibližujte se k tomu člověku. Půta je velmi zlý...“ opět se zarazil.

Tomáše napadlo, že je to velmi zvláštní jméno, neobvyklé, až středověké.

„...řekl bych snad i šílenec. Kdysi mu tahle hospoda patřila. Přišel o ni, když...“ hledal správná slova.

„...řekněme vlastní vinou,“ pronesl posléze. „Má přísný zákaz vstupu do této hospody.“

„Myslím, že to není jen zákaz, který mu brání sem vstoupit,“ přerušil ho Břetislav. „Myslím, že má ze samotné hospody strach.“

„Břetislave,“ zarazil ho Přibyslav. „Neměli bychom mu to říkat.“

„Má právo to vědět,“ oponoval. „Jen mu to řekni.“

Přibyslav si povzdechl a pohlédl zpět k hospodskému. „Asi vám to bude znít směšně, ale to poznáte časem sám a rozhodnete se, jestli tomu budete věřit, nebo ne. Dějí se tu divné věci. Nechci vás děsit, je to už deset let, co byla tahle hospoda naposled v provozu, a věřte, že nám zatraceně chyběla, ale možná jste si sám všimnul neobvyklých věcí?“

Tomáš si vzpomněl na první den, kdy zaslechl z kuchyně hluk, a když se

šel porozhlédnout, jestli někdo nevkročil do lokálu, nikdo tam nebyl. Vrátil se zpátky ke sporáku, cibule byla za tak krátkou dobu spálená a teplota přední varné zóny na maximu. A stále se nemohl zbavit nepříjemného pachu, který se tu usadil. Pach hniloby připomínající rozkládající se mrtvé zvíře. V noci nepříjemný smrad vždycky zesílil. *Možná zdechlá myš či krysa, pomyslel si.*